

דברי הכפר

לא הרמתי את קולי...

בגרמניה לקחו הנאצים תחילה את הקומוניסטים,
אני לא הרמתי את קולי, כי לא הייתי קומוניסט,

ואז הם לקחו את היהודים

ואני לא הרמתי את קולי, כי לא הייתי יהודי,

ואז הם לקחו את חברי האיגודים המקצועיים,

ואני לא הרמתי את קולי, כי לא הייתי חבר איגוד מקצועי,

ואז הם לקחו את הקתולים,

ואני לא הרמתי את קולי, כי הייתי פרוטסטנטי,

ואז הם לקחו אותי,

אך באותה עת כבר לא נותר אף אחד שירים את קולו למעני .

מתוך שיר מחאה ידוע של מרטין נימלר

כנגד שיתוף הפעולה וכנגד השתיקה של הרוב הדומם

ז' פסח

גיליון מס. 2717 * כ"א ניסן תשפ"ב * 22 באפריל 2022

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

פסח: זרימה, חירות וסדר חדש

חברים יקרים,

כבר שבועיים שאני - כמו רבים אחרים - עסוק בניקיון וסדר. וזה ממש לא קשור לחמץ, שהרי חמץ איננו לכלוך. זה פשוט מה שיהודים עושים בין פורים לפסח. זו מסורת עממית וממש לא הלכה.

הפרויקט הנועז ביותר שלי השבוע היה ניקוי מערכת הניקוז של כיור המטבח שלנו. כבר זמן רב שהמים לא יורדים כמו שצריך. ניסיתי הכל: פומפה, ריקון ה"כוסית" שמתחת לכיור, הזרמת חומר פותח סתימות, אפילו תפילה... אבל כלום לא עזר. השבוע החלטתי שדי! זה הזמן וזו העונה למבצע קצת יותר אגרסיבי. בעזרת צינור גינה ולחץ מים וקפיץ ספירלי ארוך לפתיחת סתימות נכנסתי עמוק אל תוך מערכת הביוב שלנו. זה לקח שלוש שעות, אבל אחרי שיצאו גושי שומן ענקיים (לעזאזל, מאיפה הגיע כל השומן הזה???) הכל נפתח.

איזה עונג!!!

עונג, תשאלו? כן, לגמרי. בלקסיקון שלי עונג הוא השילוב המנצח של עבודה פיזית קשה ותוצאות.

אבל העונג המושלם הוא שהכל מתחיל (שוב) לזרום - המים, הפסולת, והכי חשוב, אנרגיית החיים.

יש קשר, כנראה, בין סדר לזרימה.

לכן, הערב נסב אל השלחן ונעשה סדר. וכך, נצא מתקיעות לזרימה, מעבדות לחירות.

אבל רגע, איך סדר קשור לזרימה ולחירות? נשמע אפילו היפוך! סדר מתקשר למשהו כפייתי, אפילו צבאי - מסדרי בוקר (מלשון סדר), ת"ס/תס"ח ("תרגילי סדר חמושים") ועבודות רס"ר (לפעמים כתורנות לפעמים כעונש, ותמיד כהתעללות).

וההגדה שנקרא הערב - האם בה יש סדר? היא הרי נראית פרועה לחלוטין - אוסף אקראי ואינטואיטיבי של קטעי קריאה, גיבובי מילים - בעברית עתיקה, בארמית ואפילו קצת יוונית - שאת רובן היושבים סביב השלחן בכלל לא מבינים (שלא באשמתם, כמובן!).

אז... "סדר"? על מה בדיוק אנחנו מדברים?

ההגדה, שהליבה שלה נכתבה במאה הראשונה והשנייה לאחר חורבן בית המקדש השני, הייתה הניסיון של חכמינו זכרונם לברכה - ביניהם רבי אליעזר ורבי טרפון ורבי עקיבא, המככבים בה - להמציא מחדש את היהדות שהייתה במשבר מאוד קשה, אפשר לומר, תקועה! מתוך התקיעות והבלבול שהותיר החורבן, חז"ל בראו סדר חדש, תרתי משמע.

אלא שזה איננו סדר רגיל, זהו סדר מיוחד.

מי שמכיר את הטקסטים של חז"ל - במיוחד התלמוד הירושלמי והתלמוד הבבלי, שהם יצירות המופת של חז"ל - יודע שהרבה סדר אין שם, **כביכול**. דף גמרא (משנה + גמרא = תלמוד) נראה כמו זרימה אסוציאטיבית לחלוטין של מחשבות. כך למשל נראה דף תלמוד: מתחילים עם קטע מהמשנה. חז"ל שואלים שאלה... ואז השאלה מזכירה להם משהו שלימד איזה רב גדול בבבל... ואם כבר הוזכר הרב הגדול ההוא, הרי שחייבים לספר סיפור אחר - קשור? לא קשור? - אודות אותו רב... ואז מתחיל וויכוח, כי אולי זה בכלל סיפור על רב אחר? כך או כך, הסיפור מזכיר לרבנים סיפור דומה, שבכלל פותח נושא חדש, שכמובן צריך לדבר גם עליו, שהיה פעם מקרה שקרה... עכשיו המקרה מאוד דומה למקרה אחר שקרה, אבל לא, זה לא אותו דבר, ויש אפילו סיפור שמוכיח שהם לא אותו דבר... והסיפור הזה מזכיר לנו סיפור נפלא אחר, ש...

סדר? או שמא תוהו ובוהו בתוך מוח קודח?

אז זהו, שגם וגם.

התלמוד (וההגדה של פסח) הם יצירות מופת של גם וגם, גם סדר וגם תוהו ובוהו, (ועל פני התהום "**רוח אֱלֹהִים מְרַפֶּת**..." בראשית א, ב).

התלמוד, בדיוק כמו בחיים, נע כל העת מכאוס לסדר, חזרה לכאוס, וממנו נברא סדר חדש, זמני, שמתפרק שוב לכאוס.

כי אם היה רק כאוס, היינו משותקים מרוב בלבול. אם היה רק סדר היינו

מתקבעים בתוכו. לא היה מקום לשינוי ותנועת החיים הייתה נחנקת..

כדי לפרק את הסדר חז"ל שתלו שאלה שתפתח את ליל הסדר (אחרי הקידוש, רחיצת הידיים, אכילת הכרפס וחציית המצה...): "מה נשתנה הלילה הזה?".

מה נשתנה - כי אין חירות אם אין שינוי, אין זרימה אם אין תנועה, אין יציאת מצרים אם אין התפתחות.

אז דווקא יש סדר בהגדה, אפילו סדר עמוק, אבל לא הסדר המקובל, ובודאי לא סדר צבאי. כמו אפיקומן, כל אחד סביב השלחן צריך לגלות את הסדר בעצמו - למצוא בעצם את הסדר שלו. כי אם יגישו לו סדר על צלחת הפסח, הוא לעולם לא יצא ממצרים, לעולם לא ימצא את השביל הייחודי שלו במדבר.

סוד הזרימה והחירות הוא **כשאנחנו** עושים סדר בכאוס **שלנו**. והסדר תמיד יתגלה לנו תוך כדי עמל יומנו. וכשמשהו מתגלה לנו, מתוך העשייה, הוא באמת שלנו!

אבל... לצערי הרב הסדר שמתגלה, לא מחזיק הרבה זמן. כי הסדר של אשתקד, זה המצרים של היום. לכן טוב שכוחות הכאוס באים מעת לעת ובוללים את חיינו המסודרים. כך נוכל כל שנה לגלות סדר חדש, נכון יותר, עדכני יותר, ומתאים יותר לכל מה שהשתנה בנו בשנה החולפת.

אז מה נשתנה הלילה הזה?

הלילה הזה נברך על הכאוס - על התווה ובוהו בחיינו - שמתוכו ייברא סדר חדש, עדכני יותר, נכון יותר, חופשי יותר.

הלילה הזה נבוא סקרנים אל ההגדה העלומה - אל חכמינו זיכרונם לברכה ואל כל המסורות ושכבות הסדר שנוספו עם השנים - ונהיה פתוחים לגלות, מה יסתדר לנו השנה.

כי חירות דורשת סקרנות, וסקרנות מאפשרת היא זרימה, התפתחות והתחדשות.

חג שמח, זורם, מתפתח ומאיר עיניים,

אלישע

• שי לחג

חג שמח בית כפר הנשיא. תודה רבה לבני המצווה של שנת תשפ"ב אשר חילקו לכל בית ערכת ציוד לאירועי התרבות שלנו. לא עוד כלים חד פעמיים, לא עוד התראות: "חברים, נא לשטוף את הכלים שהשתמשתם בהם", פשוט, כל אחד מאתנו יביא את כליו, יאכל, ישתה, ייהנה וישטוף את הכלים שהביא אתו.

ותודה גם על השי לחג לפנסיונרים, והפעם חסל סדר קופונים לאלונית. השנה קבלנו כרטיס מגנטי, שתאריך התפוגה שלו חל בעוד למעלה מחמש שנים. (אגב, עם עליות המחירים המטורפות, שאנו חווים כל הזמן, ברור שלא כדאי לחכות חמש שנים עם הכרטיס...). וגם לא צריך עוד להתלבט איך לשלם עם הקופונים סכום של 65 שקלים, כי לא נקבל עודף ממאה או אפילו לא מ 75 ₪. הקידמה הגיעה גם אלינו.

• מכירת המפעל

ההתמצאות שלי בכל המהלכים של מכירת המפעל היא מצומצמת מאוד. בוודאי לא הייתי בסוד העניינים. אני מניחה, שאף אחד בכפר הנשיא לא היה בסוד העניינים. קצת מידע שאבתי מהאינטרנט, עוד קצת קבלתי מההסבר שסיפק לכולנו יוסי כץ.

אז אני ממש לא מוסמכת לאמר מילה בנושא זה.

ובכל זאת:

המכירה הראשונה של המפעל הייתה חלק מהסדר החובות שלנו. עד ההסדר היינו כולנו משועבדים לבנקים. אפילו את ההרחבה לא יכולנו להתחיל לבנות, כי כל מטר מרובע בקיבוץ היה משועבד.

לא זו בלבד, המפעל, שהיה אז כולו בבעלותנו, התדרדר למחסור כספי כל כך קשה, שלא היו לו המזומנים הדרושים לשחרר חומרי גלם מהנמל, ובלי חומרי גלם, אי אפשר להתחיל לייצר כלום. ועדיין צריך היה לשלם שכר עבודה לפועלים. מכירת רוב המפעל לראובן נמדר הזרימה לקופה את החמצן שהיה דרוש להמשך הפעילות.

המפעל היה, והוא עדיין מצוין. עובדה, שעם תום תקופת ההסכם הראשוני, כאשר עמדה על הפרק ההחלטה אם להמשיך לקיים אותו, או לסגור אותו או להעביר אותו למקום אחר, החליט הבעלים להשאירו כאן בכפר הנשיא.

בהמשך הושקעו מיליונים בבניית המפעל מחדש. היום, לא יעלה על דעתו של איש לנטוש את המקום. מפעל טוב במקום טוב.

המכירה הבאה, לקרן טנא, הכניסה לקופת הקיבוץ את הכספים שאפשרו לנו להקים קרן מילואים, שממנה משולמים חלק מכספי הפנסיה של החברים. להזכירכם, עד לפני לא מעט שנים, היינו בין הקיבוצים הבוודדים בתנועה שלא יכלו לשלם את פנסיית הרשם. וגם כשהתחלנו לשלם את פנסיית הרשם, נאלצנו ללוות כסף מהפנסיונרים, כסף שאנו מחזירים לאט, ואני מקווה שנחזיר את היתרה מהר, עכשיו לאחר המכירה האחרונה.

זאת ועוד: המכירה האחרונה הכניסה סכומים יפים לקרן המילואים, ויש לקוות שבין קרן המילואים ובין הרווחים של הקיבוץ, נוכל לעמוד בחוב האקטוארי שלנו, עד אחרון החברים, שלא נצברו עבורו כספים מספיקים לפנסיה.

המפעל היה ועודנו מצוין. הגורם האנושי הוא הכוח הגדול שמקיים אותו. בין העובדים נכללים כעשרים חברי קיבוץ, אשר מתפרנסים ממנו, ותורמים רבות להצלחתו, וזאת ההזדמנות להודות להם ולהביע להם את הערכתנו.

בחג החירות, שאנו עומדים בעיצומו, אני מרגישה שאנו מתקרבים לעצמאות כלכלית, וליכולת לקיים בכבוד את כל הפנסיונרים שלנו היום ואת אלה אשר יזדקקו להשלמת הפנסיה מהקיבוץ, גם בעתיד.

• מי יחנך, יטפל וילמד את הילדים שלנו?

הילדים שלנו, לא רק הנכדים הפרטיים של אריה ושלי, ולא רק הילדים של כפר הנשיא, הילדים בכל המדינה עומדים בפני משבר קשה. מצב כח האדם בכל מסגרות החינוך הולך ורע. קודם שמענו על פרישה של מורים רבים מבתי הספר, ואתמול ראיתי כתבה על גני ילדים אשר הולכים ונסגרים בכל רחבי הארץ. אין עובדים ובעיקר עובדות בגיל הרך.

כבר בפתח הדברים אני רוצה להבהיר שאינני מדברת על מצב החינוך בכפר הנשיא, אצלנו יש גננות ומטפלות טובות, ומערכת תומכת, למרות שגם פה, ובעיקר בחינוך הבלתי פורמאלי, התחלופה גבוהה מאד, והמחסור גדול.

חינוך ראוי דורש הרבה עובדים. בגיל הרך, דרוש עובד אחד לכל שלושה עד ארבעה ילדים. בבית הספר מורה אחד לכל 15 ילדים (לא שהכתות הן בנות 15 ילדים, אבל דרושים מורים נוספים, מורים מקצועיים, מורים אשר משלימים את מספר שעות הלימוד של הילדים בבית הספר).

זה מבחינת הכמות. אבל, הבעיה הקשה יותר היא בעיית ההכשרה והתמיכה של העובדים, בבתי הספר, ובעיקר בגיל הרך.

כיום, מהם הקריטריונים לקבלת עובד/ת לגן ילדים? בלשון עדינה: נכונות ורצון לעבוד עם ילדים, סבלנות ו....? בלשון פחות עדינה היינו אומרים שהקריטריון

היחיד הוא זוג שדיים. אם את בחורה צעירה ללא מקצוע, אם את אמא שזקוקה להכנסה, התקבלת! לא צריך תואר אקדמי, לא צריך סטאז', אפילו קורס של 3 חדשים לא נדרש. אין לך, ולא תהיה לך הדרכה, לא תהיה לך תמיכה, ולא יהיה לך גיבוי מול הורים בעלי דרישות מופרזות. (אני חוזרת ומזכירה: אינני מדברת על המערכת בכפר הנשיא, אני מדברת על המקרו).

וכל זה, תמורת משכורת מינימום.

אין, ולא צריכה להיות סובלנות כלפי גננות וסייעות מתעללות. אבל בכל פעם שאני שומעת על גן ועל גננות שפוגעות בילדים, אני ממש לא מתפלאה. בתנאים כאלה – מה מצפים?

הפער בין הציפיות והדרישות שיש לנו מהעוסקים בחינוך, לבין מה שאנחנו מוכנים להשקיע בהם הוא כה גדול, שאנחנו מתקרבים לפיצוץ!

כאמור, גם בבתי הספר מצב כוח האדם הולך ורע. גם בבתי ספר שבהם מצבת המורים מלאה, חסרים ממלאי מקום.

לאחרונה, שמעתי על מאגר חדש, לא גדול, של מורים. מורים ערביים, שכנראה מוכנים לעבוד בתנאי השכר המקובלים, ושאינם מוצאים תעסוקה במגזר. אין לי כל התנגדות להעסקת מורים ערביים, כמו כל מורה, אם הם בעלי ההכשרה הנדרשת, התכונות הנדרשות, ואם השליטה שלהם בשפה העברית מספקת. אבל גם כאן, ברגע שהאופציות של עבודה בהיי-טק, תתרחבנה במגזר הערבי, גם כאן, לא יימצאו הפרייארס שישקיעו שלוש שנים של לימודים, ויעבדו בעבודה קשה ושוחקת תמורת שכר, שאינו מספק, ואינו תואם את גודל ההשקעה ואת הקושי בעבודה.

עד כאן להשבוע.

שיהיה לכולנו:

שביעי של פסח שמח

תרבחו ותסעדו במימונה

ושבת שלום

תמר וולפין

פרורי מצה שנותרו מפסח

1. מעלים נשכחות מסדר פסח תשע"א (2010)

1. "אבל צריך לעמוד עם ידיים למטה", אמר דניאל בן הארבע. "כן", אמר מתן שגדול ממנו בערך בשבוע, "צריך לעמוד עם ידיים למטה".

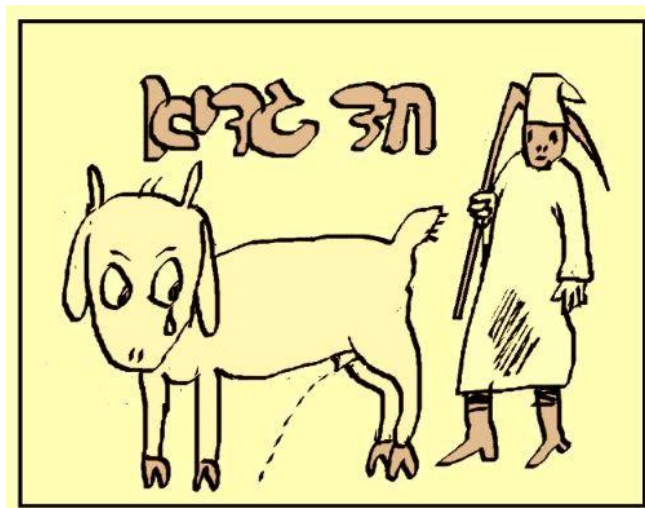
2. עוד קודם לכן, יצרתי בפוליגל צלליות של הדמויות מ'חד גדיא'. את אבא שהלך לשוק לקנות גדי בשני זוזים, עשיתי צוהל ומחויך (אחר כך, משהסתבר ששכחתי לגזור את השוחט ששחט את השור, הוא נאות לקבל עליו למלא גם את תפקיד השוחט). החתול יצא משום מה מלנכולי מעט, הכלב היה מרושע כמו שצריך וחשף שיניים, המקל היה אלה עבותה ומסוקסת, האש הייתה גפרור פוליגל בוער, המים נראו למתן קצת כמו אש אבל בסוף הוא אישר אותם. מלאך המוות ניראה כמו דארת ויידר והיד של אלוהים נראתה קצת כמו יד מצוירת על קיר המכוונת לשירותים, אך בסך הכול הצלליות היו מרשימות.

3. ברקע נשמע קולם המוקלט של ילדים שרים חד גדיא וכולנו עמדנו עם הצלליות והנפנו אותן בהתלהבות לפי קצב פנימי ולא כל כך לפי התור שלהן בשרשרת המזון של הקיום כפי שהיא מופיעה בחד גדיא.

4. אבל אז אמר דניאל בקוצר רוח: "זה לא בסדר, צריך לעמוד עם ידיים למטה" ומתן שנמצא איתו באותו הגן הצטרף אליו בתביעה הנחרצת לעמוד עם ידיים למטה. לא הבנו.

5. ואז אמר גונן (אבא של מתן): "בגן כאשר הם עשו את חד גדיא כולם עמדו עם הידיים למטה ורק מי שהוזכר בשיר הרים את הדמות שהחזיק בידיו בששון ובשמחה. אז אני מבקש מכולם לעמוד עם ידיים למטה".

6. לא נותרה ברירה בידנו וכך עמדנו כולם עם ידיים למטה וחיכינו לתורנו בשקט. כי צריך שיהיה סדר!

2. אחת עשרה מכות מצרים

אלו עשר מכות שהביא הקדוש ברוך הוא על המצרים במצרים, ואלו הן:
דם, צפרדע, כנים, ערוב, דבר, שחין, ברד, ארבה, חשך, מכת בכורות.
רבי יהודה היה נותן בהם סמנים: דצ"ך עד"ש באח"ב. והמהדרין מוסיפין
כשל"פ...

3. הכנות מנטליות לסדר פסח

1. הקריאה להצלה בשעת מצוקה קיומית קשה ולאחר מכן השמחה על נפילת
האויב היא כה אנושית, עד שכאשר היא מתפרצת, היא בוקעת ממעמקים
ותהומות בנפש האדם, תהומות שעדיין לא הבשילו להיות לשמחה בזווה לאיד.
כאשר המצרים רודפים אחרי בני ישראל החוצים את ים סוף ב"ציאת מצרים"
וכמעט משיגים אותם, מצטברת אימה גדולה בעבדים הנמלטים ממכלאות
העבדות.

2. האימה הגדולה הזאת מתפרקת בשירה גדולה, לאחר שהמים מכסים את
המצרים על מרכבותיהם וסוסיהם המבעיתים. "אז ישיר משה ובני ישראל את
השירה הזאת לה' ויאמרו לאמר אנשירה לה' כי גאה גאה, סוס ורכבו רמה בים
עזי וזמרת יה ויהי לי לישועה זה אלי ואנוהו... מרכבת פרעה וחילו ירה בים,
ומבחר שלשיו טבעו בים סוף תהלמת יכסימו ירדו במצולת כמו אבן..."

3. אפשר ממש לראות איך חז"ל מתייצבים משני צדדיו של ים סוף ודורשים את
האירוע המסעיר משתי עמדות הכרחיות לקיום האנושי: מצד אחד מדרש
המבטא את הרצון האנושי המיידי לנקמה של החלש בחזק ממנו.
"ויקח שש מאות רכב בחור". משל מי היו הבהמות שהיו טוענין המרכבות? אם
תאמר משל מצרים היו, והלא כבר נאמר: 'וימת כל מקנה מצרים'. ואם תאמר
משל פרעה היו, והלא כבר נאמר: 'הנה יד ה' הויה במקנך אשר בשדה'. ואם
תאמר משל ישראל היו, והלא כבר נאמר: 'וגם מקננו ילך עמנו, לא תישאר
פרסה'. אלא של מי היו? של הירא את דבר ה' (כלומר מצרים שיראו את השם).
נמצינו למדים, המקנה שהניס הירא את דבר ה', הם היו תקלה לישראל. מכאן
היה ר' שמעון אומר: טוב שבגויים הרוג; טוב שבנחשים רצץ את מוחו" (מכילתא
פרשת בשלח)

4. מצידו השני של הים הציבו חז"ל את המדרש ממסכת סנהדרין "דאמר רבי
שמואל בר נחמן אמר רבי יונתן: מאי דכתיב 'ולא קרב זה אל זה כל הלילה'?
(ספר שמות, פרק י"ד, פסוק כ) ,

באותה שעה בקשו מלאכי השרת לומר שירה לפני הקדוש ברוך הוא. אמר להן הקדוש ברוך הוא: מעשה ידי טובעים בים ואתם אומרים שירה לפני".

5. שתי הערות לטובת אלה שעתידים לשפוך את חמתם על הגויים בסדר פסח הקרוב: האחת, המקום שממנו דורש רשב"י את המדרש הנורא שלו, הוא מקום שקשה ואולי גם אי אפשר לשפוט אותו. כי כאשר רשב"י אומר "הטוב שבגויים הרוג" מבעד לשפתיים חשוקות, הוא אומר את המשפט כאשר על צווארו מונח מגף של קלגס רומאי. ונכון, אמנם המקום הזה הוא קשה, אבל הוא גם מקום שאסור להישאר לכוד בו לאורך זמן.

6. מי שמתבצר בתוך שנאתו יהפוך במרוצת הזמן להיות מי שהוא שונא. ולכן הציבו חז"ל כתמרור אזהרה על הגדה השנייה של ים סוף את המדרש הקורא לאיזון, זה שמזכיר לשונא שהאויב ההרוג גם הוא מעשה ידי האלוהים, שגם הוא נברא בצלם. וכך אנו ניצלים רגע לפני שאנו נופלים לתוך מלכודת הדבש של השנאה והנקם וטובעים בה בעצמנו.

7. ההערה השנייה קשורה לכך שההקשר הקונטקסט קובע תמיד את הקונטנט התוכן. כאשר חבר הכנסת איתמר בן גביר, שהורשע בשנת 2007 בעבירות של תמיכה בארגון טרור והסתה לגזענות, אומר "הטוב שבגויים הרוג", הוא אומר את אותו המשפט שאמר רשב"י מילה במילה, אך המגף המונח על הצוואר המושפל הוא המגף שלו. ובכך המשפט הופך להיות משפט הפוך למשפט שאמר רשב"י. למרות שהמילים הן אותן מילים.

8. במעשיו הפוליטיים בשדה החברתי ישראלי מתבצר איתמר בן גביר בתוך שנאתו לאחר האולטימטיבי, ובכך הוא יוצא אל מחוץ לגדר שבנו חז"ל סביב צלם האדם הכללי, ומאבד את צלם האדם של עצמו.

4. פינת הקריקטורה השבועית:

כבן לעם היהודי שחלם אלפי שנים לחזור לנחלת אבותיו, בן לעם שגלה מארצו בשואה, אני בן לעם שתמונת הילד עם הידיים המורמות בגטו ורשה חוזרת אליו בלילות. הכותל המערבי הוא לי מוקד געגועיו של העם היהודי, ואבני הכותל השותקות, שהיו המלט והדבק של עם ישראל לדורותיו, דיברו אלי באותם רגעים יפים ועצובים, מכל חלום ושיר.

יצחק רבין

ועדת קליטה

אשנב לחיינו - מחדר האוכל עד "לב הקיבוץ"

נורית אורן

חדר האוכל בכל הקיבוצים ובכפר הנשיא בפרט, היה תמיד הלב הפועם של הקהילה, המקום בו התקיימו כל הפעילויות החברתיות: שלוש ארוחות ביום (ארוחה משותפת היא הפעילות הכי חברתית שיש), אסיפות, סידור העבודה, חגים, ריקודים, חתונות, בר-מצוות ומה לא?

ב- 1964 עם הקמתו של חדר האוכל החדש, הספיד החבר טומי עמית את חדר האוכל הישן כך: "...אנו נוטשים אחרי 11 שנים צריף בלוי.. וכשכל מרכז הפעילות הציבורית עובר למשכנו החדש, מי מאיתנו ייתן מבט אחורה ויגיד שלום לישן?... אילו צעקות נשמעו בו, איזה צחוק בקע מתוכו, אילו החלטות נפלו בו, איזה כוח ומאמצים הושקעו בו, אילו ארוחות אכלנו בו לשובע..."

החבר מוסי המאירי בתורנות הגשה. 1954

חדר האוכל החדש נבנה במרכז הקיבוץ והיה שם דבר בתנועה הקיבוצית. בניין בן שתיים וחצי קומות עם מועדון חברים למעלה, חדר אוכל, אקונומיה ומטבח בקומה הראשונה,

ובקומת הקרקע כל הפעילויות הציבוריות: מזכירות, הנהלת חשבונות, אספקה קטנה (שאחר כך הוסב שמה ל"מרכזית"), סידור עבודה, מרפאה, ספרייה, ועוד. המתחם כולו נקרא "המרכז הציבורי".

היינו חלוצי ההגשה העצמית ושטיפת כלים במכונה משוכללת. באמצע חדר האוכל עמדה בריכת נוי עם צמחים, ומחיצות דקורטיביות הועמדו בין השולחנות כדי ליצור אווירה נעימה. כולם עלו אלינו לרגל להתרשם מהחידוש הנפלא וללמוד מאיתנו.

עם השנים גדלה האוכלוסייה, המקום כבר לא הכיל יותר את סדרי הפסח ההמוניים, הבריקה היפיפיה חוסלה, וחדר האוכל החדש הורחב באגף נוסף והגיע לשיא שגשוגו ותפארתו.

חדר האוכל החדש נפתח. 1964

ב- 2004 הופרט הקיבוץ וחדר האוכל התחיל בשקיעתו. בתחילה התחלנו לשלם עבור הארוחות, אחר כך נכנסו למטבח טבחים שכירים והדיאטה האנגלית המסורתית התחלפה בתפריט ישראלי. בוטלו ארוחות הערב ובהמשך גם ארוחות הבוקר. פחות ופחות חברים פקדו את חדר האוכל, כי פעם שצריך לשלם, אפשר גם לקנות מזון ולבשל בבית.

כשנסגר חדר האוכל סופית, הוחלט להשאיר את המקום לצרכי הקהילה, כדי לערוך בו טקסים בימי זיכרון ומסיבות בחגים. עם הזמן קם לנו "פיל לבן" במרכז

הקיבוץ עקב בעיות תחזוקה חמורות. כל הקומה הראשונה עמדה בשיממונה במשך מספר שנים והפכה למשכן מביך ועצוב לחתולים, עכברים וקני ציפורים. כאב לב מתמשך.

עד שקמה לנו מעין פלמה, בת משק שיצאה לפנסיה, גייסה את אחותה רחלי ויחד הן חלמו חלום: להפוך את ה"פיל הלבן" למרכז חברתי לכל הגילאים ולהחזיר עטרה ליושנה.

איך עושים את זה כשלקיבוץ אין כספים מיותרים להגשמת חלומות? הנושא הובא לדיונים והוחלט לאשר עקרונית את המיזם, אבל המקום יהיה מושתת כולו על התנדבות ותרומות.

התרומות זרמו כמעין המתגבר, מתנדבים עמדו בתור, וכך זכינו למתחם ענק של מגרש משחקים לילדים עם צעצועים, פינות יצירה, לגו, ספריה, תחפושות, ספות ומזרונים. אזור ההגשה העצמית משמש היום את ארון הבגדים הקהילתי, כשהמדפים שהועברו ממחסן הבגדים מלאים בבגדי ילדים, אותם אפשר פשוט לקחת (ולהביא אחרים שכבר אין להם שימוש בבית). המטבח הפך לחדר ספורט עם קיר טיפוס, והאקונומיה היתה לחדר כושר. פעם בשבוע מוגשת במועדון ארוחת ערב בתשלום מופחת למי שרוצה, ובשבתות כל המתחם פתוח למשחק חופשי וכיבוד קל. כמו כן מתקיימות במקום תערוכות של אומני הקיבוץ, השקות ספרים וחוגים שונים. כך נולד "לב הקיבוץ" ובא לציון גואל.

רחלי, נעה ומעין בלב הקיבוץ

24.4 שירה שטיינר

מיה זפרני

25.4 ינאי ברק

26.4 סוון בר

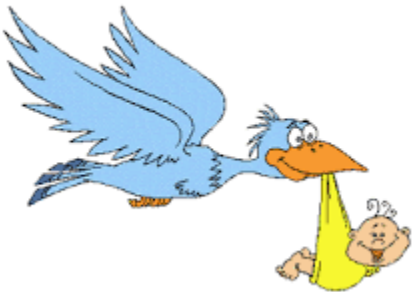
עידן לוי

27.4 מיטל קיסר

28.4 אביב זפרני

רועי אדלשטיין

Hello! A New Baby

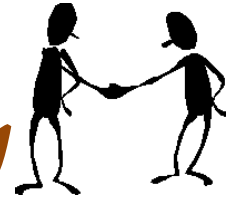
בן נולד - מזל טוב להורים - שירן ואופיר זקן

לאחים - אביגיל וגבריאלי

לסבים - רונית וג'וני הרמץ

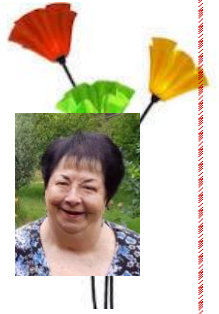
ולכל המשפחה המורחבת

נעים להכיר / יובל עזריה

עם היציאה מעבדות לחירות והחזרה לשיגרה משחררת,
יחזור המדור להכיר לנו, כלומר לפתוח ולהאיר עבורנו, עוד צוהר
או חלון, על מי שאנחנו חושבים שאנחנו ממש מכירים.
מחכים לך יובל. ולהכיר עוד קצת את מי שתראיין הפעם.

משולחן העורכת / שושנה שרקי

אתה לא יכול לומר שזה עניינו של אלוהים. אני יודע מי זה אלוהים. אני מכיר אותו... זו התורה שלמדתי מהשואה. זהו מוסר ההשכל והלקח. לא שאלוהים יצר את אושוויץ ולא השטן, אלא אנחנו, בני האדם. כשיצאתי מאושוויץ הייתי אדם צעיר ולמדתי כי שני דברים יצר האדם בשנות המלחמה: את פצצת האטום ואת הפניצילין. לא ידעתי מה הקשר בין הפניצילין לאטום- הדברים התרחשו כאן שעה שאני הייתי שם. המוח האנושי הוא מכונה שאי אפשר לתאר אותה והנה היא מגיעה לשלמות, כמו אלוהים הבונה עולמות ומחריבם... נאמר "ובחרת בחיים", משמעו- פניצילין שמתפקידו להחיות את בני האדם, וישנה גם האצבע היכולה ללחוץ על הכפתור. לא אלוהים מסוגל להחריב את העולם, אלא האדם. והחזרה הכללית הייתה באושוויץ.

יחיאל די-נור

